

«Енергодобро» маємо, та брати не бажаємо

На жаль, людство не може жити без додаткової енергії, яку забезпечують вугілля, нафта, газ. І це рушійна сила більшості війн, кровопролитних конфліктів, зокрема й тих, що веде нині Росія. Щоб наблизити припинення війни, треба переглянути й дати фахову оцінку природним енергетичним ресурсам своєї землі. Адже досі не знаємо (чи не хочемо знати), чим ми, українці, володіємо. На щастя, не всі. Ось історія життя і досліджень, здатних змінити українські реалії, одного львівського геолога.

«Держись, геолог, крепись, геолог...»

46

У Львові живе й працює геолог Ігор Костик. Нині йому 82 роки, походить із родини репресованих, яку 1939-го вивезли з Тернопільщини до Казахстану. Такі люди (та навіть їхні нащадки) завжди залишалися під пильним оком радянської системи: те, що дозволялося іншим, не можна було їм. Відтак юнак вирішив: навчатимуся й працюватиму якнайкраще, аби не мати проблем.

Вступив на географічний факультет Львівського університету, витримавши чималий конкурс – 12 осіб на місце. Привабила його професія геоморфолога – фахівця з вивчення форми, походження й віку Землі. Однак через два роки відділення закрили, тому перевівся на дуже престижний тоді геологічний факультет.

– У жовтні 2015 року відзначаємо 70 років нашого факультету, – з гордістю сповіщає пан Ігор. – Тут навчались майбутні світила паливно-енергетичної, геологорозвідувальної галузей СРСР. Колись про геологів фільми знімали, пісні співали. У студентів-геологів була навіть власна форма, схожа на військову, лише на картузі знак – два молотки.

Замість Москви – Алжир

У далекому 1957-му геолога-геохіміка Ігоря Костика направили на роботу в Західноказахстанське геологорозвідувальне управління (м. Актюбінськ). Розвідників надра цікавили гори Мугоджари – південне продовження Уралу. Як начальник пошуково-ознайомлювальної партії, виконуючи геологічну зйомку й пошук корисних копалин, пройшов центральні Мугоджари з півдня на північ. У 1960-х із відкриттям перспективних площ з рідкоземельною мінералізацією Ігоря Костика призначили головним геологом, а згодом –

головним інженером великої комплексної експедиції, яка провадила роботи та дослідження у Мугоджарах, Прикаспійській низовині, на півострові Мангизлак. Його праця була помітною й важливою для держави.

– У 1980-му мене запросили на роботу до Москви в Міністерство геології СРСР, – розповідає вчений, – на посаду начальника відділу. Одночасно запропонували посаду головного геолога радянської експедиції в Алжирі. Я повагався й обрав перший варіант. Та поки пакував речі для переїзду до Москви, ви-

йшла постанова щодо припинення залучення фахівців з периферії на посади нижчі, ніж заступник міністра, через перенаселення столиці. Тож мене відрядили до Алжиру, де геологорозвідувальна партія провадила широкомасштабні пошуки корисних копалин і геозйомку в серці найбільшої пустелі світу – Сахари (нагір'я Ахаггар).

Згодом через сімейні обставини Ігор Костик повернувся до Львова в ДП «Західукргеологія», де досліджував вугленосність і газоносність Львівсько-Волинського басейну.

Інвестиції дають – беріть! Хто ж відмовляється?

Упродовж 10 років Ігор Костик ретельно досліджує Львівсько-Волинський басейн і робить усі науково обґрунтовані висновки щодо наявності тут потужних покладів вугілля й газу. Свої висновки неодноразово озвучував на науково-практичних конференціях у Донецьку, Дніпропетровську. Вони зацікавили іноземних інвесторів, котрі повідомили ДП «Західукргеологія», що на вивчення лише Тяглівського родовища готові надати 5 мільйонів доларів. А це дало б можливість пробурити 12 свердловин і розпочати експериментальне видобування вугільного метану. Однак поки тривали дослідження, потім – перемовини, хтось цілеспрямовано (очевидно, не випадково) через ЗМІ зумів насадити громадськості, зокрема й високопосадовцям, переконання про безперспективність цього вітчизняного басейну.

Однак учений не втрачав надії, ходив, писав до очільників обласної влади. Та переконався: розвиток паливно-енергетичного комплексу не дуже цікавить чиновників, бо вони живуть одним днем і для себе. З обранням нового уряду геолог написав про поклади вугілля й газу, від яких залежить майбутнє України, до Києва. Але знову безрезультатно. Вчений переконаний: листа, якого він надіслав Арсенію Яценюку, той не читав. Якийсь чиновник, імовірно, дав стандартну відповідь, так би мовити, відписку, бо вирішив, що геолог просить гроші для своїх досліджень. Ігор Костик був приголомшений і ображений такою відповіддю, надісланою йому від українського уряду.

– Я самодостатній учений і ні в кого ніколи грошей для себе не просив! Я завжди працював для людей, маю пенсію, мені вистачає, – схвильовано пояснює пан Ігор, демон-

струючи листа, що починається зі слів, які властиві, як кажуть у Львові, людям панського виховання, тобто глибоко інтелігентним. «Посмію звернутися до Вас як до керівника уряду України, – написав геолог, – незважаючи на Вашу зайнятість, з наступною проблемою...».

Ігор Костик «посмів звернутися» з пропозицією державницької ваги, реалізація якої може справді змінити не лише перебіг війни, а й рівень життя українського суспільства. До того ж іноземні інвестори вже запропонували чималі кошти на буріння свердловин.

– Очевидно, є якісь таємниці, котрих я не знаю, – зауважує пан Костик. – І, правду кажучи, не бажаю знати. Бо все це не для загалу, а лише для однієї чи кількох осіб. А я завжди працював з реальними таємницями земних надр, розкриття яких корисне всім людям, державі.